

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **A. G.**, státní příslušnost Angolská republika, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovařská 4/939, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.12.2016, č.j. OAM-654/VL-07-HA11-R2-2008, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7.12.2016, č.j. OAM-654/VL-07-HA11-R2-2008 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z dalšího případného vyšetřování ze strany Angolské policie kvůli jim pořízené fotografii zachycující korupci státního činitele a její následné publikaci v deníku Folha 8. Z výpovědí žalobce a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování politických práv v Angolské republice učinil žalovaný závěr, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto mu podle tohoto zákonného ustanovení azyl neuděluje. Žalovaný zároveň nezjistil, že by potíže zmíněné žalobcem jakkoliv souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností nebo příslušností k určité sociální skupině, a proto mu neudělil ani azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě žalobce rovněž nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující, že se v jeho případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, který by odůvodňoval udělení azylu z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Podle žalovaného z aktuálních informací o zemi původu vyplývá, že nedochází k jednání státních bezpečnostních složek, které by způsobilo vážnou újmu tak frekventovaně, aby se ho musel žalobce obávat, a bylo by možno toto jednání považovat za důvod k udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Ve včas podané žalobce žalobce žalovanému vytýkal nedostatečné odůvodnění a chybné hodnocení jeho pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a nedostatečnou argumentaci žalovaného ohledně odůvodnění obav z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Odkázal na to, že v rámci uskutečněného pohovoru uvedl, že na jeho osobu byl vydán zatykač, jeho dům je nadále sledován a jeho jméno stále figuruje i po opuštění země v hledáčku tajných služeb. V jeho případě tedy přetrvává nátlak ze strany státních orgánů a žalobce v této souvislosti připomenul, že i jeho bratr jej při opuštění věznice upozornil na to, aby ze země odcestoval, jinak mu hrozí vážné nebezpečí, včetně možnosti zabití. Poukázal-li žalovaný na rozdílné údaje, které žalobce poskytl v rámci realizovaných pohovorů, v tomto směru žalobce namítal, že k druhému pohovoru došlo až po zrušení rozhodnutí žalovaného Nejvyšším správním soudem dne 8.10.2014, tj. 6 let po provedení prvního pohovoru 22.10.2008; navíc první pohovor byl veden v jazyce portugalském, zatímco druhý v jazyce španělském. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu a použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce, jakož i na vydané žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami, a procesně správním způsobem. V průběhu správního řízení nezjistil žalovaný žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu do takové míry, za níž by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci nebyly shledány

důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b), ani pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a téhož zákona.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.12.2016, č.j. OAM-654/VL-07-HA11-R2-2008 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10.9.2008 uvedl, že je členem opoziční demokratické strany Angoly – PDA. Dne 8.5.2008 byl v Luandě předvolební mítink, při kterém žalobce vyfotografoval jednoho politika, který předával lidem peníze. Tuto fotografii předal do novin Folha 8, pro které v té době pracoval a následně druhý den po zveřejnění fotografie si pro žalobce a jeho kolegu přišla policie a uvěznila je. Jeho kolega byl uvězněn na dva dny a pět dní po propuštění byl nalezen na ulici mrtev. Na svobodu se žalobce dostal až 24.8.2008 za pomoci svého bratra, který je zaměstnán u vojenské policie, a jednoho plukovníka. Bratr žalobce řekl, že neví, co všechno by se mu ještě mohlo stát, a že raději má opustit Angolu, což žalobce dne 25.8.2008 učinil. Na pas svého bratra, který měl schenghenské vízum, odletěl do Portugalska a pak autobusem do Německa a dále do České republiky. Následně pas svého bratra odeslal zpět do Angoly. O udělení mezinárodní ochrany požádal proto, že má ve vlasti potíže, jeho vláda neví, co je to demokracie a policie jej perzekuovala za pořízení a uveřejnění uvedené fotografie. Žalobce dále během pohovoru uvedl, že má obavy, že by se mu mohlo něco stát. Až do okamžiku pořízení a zveřejnění fotografie se měl v Angole dobře, měl dobrou práci, ale nyní má strach se tam vrátit. Ve dnech 16.9.2008 a 22.10.2008 byly žalobcem provedeny pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Při nich žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V Portugalsku nezůstal, neboť se domnívá, že tam žije mnoho lidí, kteří jsou ve spojení s Angolskou vládou a necítí se tam bezpečně. Vybral si Českou republiku proto, že zde studoval a pracoval v letech 1988-1991, zná trochu český jazyk a má zde i nějaké přátele. Ve své vlasti pracoval až do roku 2008 v rafinérii Petrongol, konkrétně v období let 1994-2008 pracoval v ekonomickém oddělení v kabinetu financí. Do demokratické strany Angoly vstoupil v roce 2001 a po celou dobu svého členství kritizovali vládu. V této straně byl žalobce koordinátorem centra informací a propagandy, staral se spolu se sekretářem o finance, kupovali jídlo, které potom distribuovali v oblastech postižených válkou. Před publikováním zmíněné fotografie neměl žalobce v souvislosti se svým členstvím v demokratické straně žádné problémy. Během svého pobytu ve vězení nebyl z ničeho obviněn, věznici opustil bez problémů hlavní bránou v doprovodu svého bratra a jeho nadřízeného plukovníka. Při opuštění Angoly neměl na letišti žádné potíže, což zdůvodnil tím, že měl cestovní pas svého bratra opatřený schenghenským vízem a na letiště ho doprovázel jeho bratr a plukovník. Z telefonického kontaktu se členy své rodiny ví, že ho v Angole stále hledají státní orgány. Na podporu svých tvrzení nemůže předložit žádné důkazy, neboť opuštění Angoly neplánoval a jeho odjezd byl velmi rychlý a spontánní.

Podle obsahu správního spisu je zjistitelné, že žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 21.12.2010 tak, že žalobci mezinárodní ochrana nebyla udělena. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 14.3.2012 zamítl. K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25.10.2012 zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň i rozhodnutí žalovaného s tím, že věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný byl tímto rozsudkem zavázán, aby si opatřil dostatek informací o zemi původu a podle nich vyhodnotil situaci žalobce a pokusil se ověřit věrohodnost jeho azylového příběhu. Žalovaný měl posoudit, do jaké míry je státní moc v Angole způsobilá zajistit dodržování lidských práv a posoudit, zda v zemi původu dochází k perzekuci takovým způsobem, jak tvrdil žalobce, a zda státní orgány zasahují do činností médií a postihují publikování informací kritizujících vládu. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 8.10.2014 žalobce setrval na dřívějších výpovědích a doložil zprávu kolegů z novin Folha 8, kteří v ní píší o politické represii. Noviny vycházejí denně a žalobce do nich stále přispívá. Od jeho zatčení v Angole proběhly další volby, avšak žalobce se domnívá, že se o něj policie stále zajímá z toho důvodu, že vyhrála opět strana MPLA a prezident zůstal u moci, stejně jako lidé ve vládě. Jeho jméno stále figuruje u tajných služeb a jeho kolega je mrtev. Byl na něj vydán zatykač platný na území Angoly a bezpečnostní složky jej mohou zabít, protože jej dlouhou dobu už hledají a neví, kde se nachází. Další pohovor s žalobcem byl konán dne 29.6.2016, při němž žalobce uvedl, že jeho studium v České republice bylo zajištěno angolskou vládou a tehdy do České republiky přicestoval 13.1.1988 a studoval zde do roku 1991. Do strany PDA se rozhodl vstoupit v roce 2001 a finančně ji podporoval od roku 1991 až do roku 2008, kdy zemi opustil. Noviny Folha 8 začaly být cenzurovány až v roce 2008, a to poté, co byly některé osoby zatčeny a uvězněny. V průběhu tohoto pohovoru žalobce dále uvedl, že pořídil snímek člena strany MPLA J. M., který byl tehdy ředitelem tajné rozvědky a dával peníze občanům, aby jej volili. Ke zveřejnění poskytl snímek novinám Folha 8 přibližně v únoru 2008 a na základě toho byl v srpnu 2008 uvězněn. Posléze uvedl, že pořídil tři snímky a zatčen byl nikoliv 12.8.2008, ale 9.5.2008. Ve věznici byl zadržován dva nebo tři měsíce a podařilo se mu ji opustit 24.8.2008, když pro něj jeho bratr přijel společně se svými devíti podřízenými. Ti čekali venku, dovnitř vešel bratr pouze s jedním z nich, podplatil dozorce, aby žalobce mohl opustit vězení.

Krajský soud dále zjistil, že obsahem správního spisu je článek doložený v průběhu správního řízení žalobcem ze dne 14.3.2012 pojednávající o zabavení počítače novinám Folha 8 policií a zprávy týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Angole, a to výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Angola ze dne 24.2.2016, výroční zpráva Human Rights Watch 2016 – Angola ze dne 27.1.2016, informace OAMP, Angola – situace tisku s důrazem na období 2007-2009, noviny Folha 8 ze dne 20.5.2016 a článek ČTK „Angolský prezident dos Santos prý odstoupí v roce 2018“ ze dne 11.3.2016.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o mezinárodní ochranu zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jeho je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Žalobce především žalovanému vytýkal, že mu napadeným rozhodnutím neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu. Namítal, že žalovaný si nedostatečně zjistil skutkový stav, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu. Žalovaný podle jeho názoru nevyhodnotil, zda byl žalobce vystaven jednání podřaditelnému pod shora citované ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy to, zda jeho činnost a jednání mělo souvislosti s uplatňováním politického práva. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, konkrétně z jednotlivých výpovědí, žalobce byl členem opoziční strany demokratické strany Angoly a pořídil fotografie pro noviny Folha 8, kdy vyfotil politika podplácejícího občany za účelem získání jejich hlasů v nadcházejících volbách. Následně byl po zveřejnění fotografie zatčen a vězněn. Za pomoci jeho bratra se mu podařilo vězení opustit a na bratrovu radu se rozhodl vycestovat ze země. Obával se nebezpečí, včetně smrti v případě, že by Angolu neopustil. Poté, kdy přijel do České republiky, nadále za pomoci internetu přispíval anonymně svými články do novin Folha 8. Žalobce tvrdil, že na něj byl vydán zatykač platný pro území Angoly a jeho dům je sledován, jeho jméno je stále na seznamu hledaných osob tajnými službami. Jeho kolega z tisku, který fotografii zveřejnil, byl následně zabit. Tyto údaje uváděné

žalobcem v průběhu celého správního řízení nebyly žádným způsobem znevěhodnoceny. Bylo tedy na žalovaném, aby zvážil možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany žalobci (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2012, č.j. 4 Azs 21/2012-39). V souladu se závěry Nejvyššího správního soudu si žalovaný dodatečně opatřil výše citované zprávy týkající se dodržování politických práv v Angole, které podrobně citoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Z těchto informací zjistil, že v zemi původu žalobce byly svobody vyjadřování, sdružování a shromažďování vážně omezovány, že bezpečnostní složky použily nepřiměřené síly proti lidem, kteří kritizovali vládu, odhalili korupci nebo veřejně kritizovali porušování lidských práv. Vláda vydala restriktivní zákon regulující práci nevládních organizací a bezpečnostní složky pokračovaly v ostrých zásazích proti nezávislým médiím, lidskoprávním aktivistům a dalším kritikům prostřednictvím procesu na základě zákona o pomluvě, a dále svévolným zadržováním, nespravedlivými procesy, zastrasováním, obtěžováním a sledováním. Bezpečnostní síly svévolně zadržovaly a používaly nepřiměřené síly proti kritikům vlády. V Angole byla nadále vážně omezována svoboda vyjadřování kvůli vládním represím, cenzuře a autocenzuře ve státních médiích i výstupech soukromých médií, která jsou kontrolována úředníky vládnoucí strany. Podle veřejně dostupné databáze evidovala mezinárodní monitorovací organizace Committee To Protect Journalists za období 1992-2016 v Angole deset vražd novinářů, u nichž byl prokázán motiv vztahující se k novinářskému povolání. Žalovaný z těchto informací učinil dílčí závěr, že „nebylo možné prokázat úmrtí žádného novináře, který se podílel na chodu novin Folha 8, i když je jisté, že angolští nezávislí novináři jsou především během exponovaných událostí, jakými jsou např. volby, pod tlakem vládnoucí politické garnitury“. V rozporu s těmito zjištěními žalovaný pak dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „eliminoval stav důkazní nouze obstaráním si výše uvedených informací a konstatuje, že na základě těchto materiálů nedospěl k zjištění, že způsob výkonu státní moci a možnost uplatňování politických práv není sloučitelný s normami a zvyklostmi, které lze označit jako demokratické“ (pozn. soudu – jinými slovy řečeno, žalovaný považuje v rozporu s výše citovanými informacemi výkon státní moci a uplatňování politických práv a svobod v Angole za demokratický). V žalobě žalobce nesouhlasil, jakým způsobem vyhodnotil žalovaný jím v řízení předložený článek „Policia confisca computadores do Folha 8“ ze dne 13.3.2016 na podporu svého tvrzení o hrubém omezování svobody projevu v zemi jeho původu. Článek pojednává o zabavení počítačů novinářům média Folha 8. K uvedenému důkazu se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil tak, že se tato událost nikterak žalobce nedotkla, neboť v té době nebyl fyzicky v zemi přítomen. Neudělení azylu žalovaný také vysvětlil tím, že vyjádření žalobce ohledně jeho členství ve straně PDA, finanční podpoře této strany a její činnosti „je jednoznačně zřejmá podpora státních orgánů domovského státu. Vyjádření správního orgánu o vládní či státní podpoře jmenovaného rovněž potvrdil sám žadatel, který uvedl, že v období let 1988-1991 byl vybrán a vyslán ke studiu do tehdejší ČSSR. Toto studium bylo financováno vládou země jeho původu“. K tomu žalobce namítal, že v době, kdy probíhalo jeho zahraniční studium, mu bylo 24 let a je nesmyslné z toho dovozovat podporu žalobce po dalších deseti letech od návratu ze zahraničí, kdy se rozhodl vstoupit do politiky a připojit se k opoziční straně. S ohledem na to, že v průběhu dalších dvaceti let od roku 1988 do roku 2008 se odehrály veškeré skutečnosti jak v soukromém životě žalobce, tak i v poměrech v obou zemích, považuje žalobce

takový závěr za zcela vykonstruovaný. Další zcela logickou žalobní námitkou žalobce bylo poukázání na způsob vyhodnocení článku ČTK „Angolský prezident dos Santos prý odstoupí v roce 2018“, z něhož žalovaný dovodil, že „odchod dlouhodobého prezidenta a zároveň předsedy strany MPLA z politické scény zakládá důvod pro zmírnění možných obav žadatele z pronásledování po jeho případném návratu zpět do vlasti i za předpokladu, že strana MPLA v příštích parlamentních volbách zvítězí, neboť není vyloučeno, že nový předseda strany MPLA provede personální změny na důležitých postech ve státních orgánech a bezpečnostních složkách, což může zapříčinit zmírnění některých nepřiměřených reakcí MPLA vůči jistým opozičním aktivitám“. Ve shodě s žalobcem považuje i krajský soud v této části žalobu za důvodnou, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí k odstoupení angolského prezidenta ještě nedošlo, žádné výrazné politické změny či personální změny realizovány nebyly a z tohoto zdroje informací tedy nelze učinit závěr, že lze očekávat pro žalobce příznivé zlepšení jeho situace v případě návratu do Angoly.

Z uvedeného krajský soud činí závěr, že žalovaný si sice obstaral dostatek informací o politické a bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce o dodržování lidských práv, není proto důvodná žalobní námitka, že by porušil ustanovení § 3 správního řádu tím, že nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Neporušil ani ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 tím, že by nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, či že by nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Nicméně způsob, jakým jednotlivé informace a výpověď žalobce samotného vyhodnotil, je vzhledem k výše uvedeným žalobním námitkám nutno považovat za nelogický, nepřesvědčivý a tím i pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelný pro závěr, proč nebylo možno žalobci udělit azyl ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu či doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona. Na okraj považuje krajský soud též uvést, že ve shodě s žalobcem nemůže považovat za rozhodující pro posouzení žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany jeho jednotlivé v odůvodnění uváděné rozpory ve výpovědích. Žalobce v tomto směru zcela logicky poukázal na to, že od prvního pohovoru konaného 22.10.2008 do pohovoru druhého dne 8.10.2014 uplynulo šest let, navíc první pohovor byl veden v jazyce portugalském, zatímco druhý v jazyce španělském. S ohledem na délku řízení o jeho žádosti, není možno brát za podstatné okolnosti jeho rozpory v údajích ohledně názvu článku, u kterého vyšla předmětná fotografie či to, zda fotografie byly vyhotoveny a pořízeny dvě nebo tři, anebo rozpor v údajích ohledně získaných hlasů ve volbách pro vládní stranu. Závěrem krajský soud podotýká, že nemůže souhlasit s odůvodněním napadeného rozhodnutí na straně 11, kde žalovaný uvedl: „ve světle výše uvedeného judikátu (rozsudek NSS č.j. 4 Azs 21/2012-39), a na základě informací vyplývajících z výše uvedených zpráv o stavu svobody vyjadřování v zemi původu žadatele, správní orgán konstatuje, že v případě žadatele se mohlo jednat nejvýše o perzekuci, nikoliv cílené a opakované pronásledování ze strany státní moci domovského státu, které by teprve bylo relevantní zákonem o azylu taxativně stanoveným důvodem.“ Názor žalovaného, že podmínkou naplnění pojmu pronásledování je opakovanost jednání, je v rozporu s článkem 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2011/95/EU, podle něhož, aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné

porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit. Podle odst. 2 písm. b) téhož článku, mohou za pronásledování ve smyslu odst. 1 být mimo jiné považována i právní, správní nebo policejní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem. K naplnění pojmu pronásledování tedy postačuje i jednotlivý akt násilného jednání, na což žalobce rovněž v žalobě poukázal a znovu opakoval, že pro noviny Folha 8 nafotil inkriminovaný akt podplácení ze strany politika vládní strany, která byla následně v novinách vytištěna a právě v souvislosti s touto činností došlo ze strany státních orgánů k jeho pronásledování.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude muset žalovaný řádně přezkoumat a přisvědčit odůvodnit udělení či neudělení azylu, resp. mezinárodní ochrany žalobci; krajský soud připomíná, že žalovaný přitom je vázán též názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 25.10.2012, č.j. 4 Azs 21/2012-39, v němž je mimo jiné uvedeno, že pokud je v Angole možné někoho uvěznit po dobu několika měsíců bez sdělení obvinění, a poté jej z vězení odvést způsobem nastíněným žalobcem, pak to vyznačuje nejen nedemokratický, ale i poměrně chaotický stav v zemi původu stěžovatele, při kterém nejsou respektována práva občanů. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl, že pakliže žalovaný v dalším řízení nezjistí žádnou zásadní skutečnost, která by znevěrohodňovala stěžovateli příběh, bude na místě (s ohledem na obecně nižší standard dodržování lidských práv v Angole) stěžovateli uvěřit a zvážit možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšný žalobce se tohoto práva výslovně vzdal.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly na tlumočném a které ze zákona hradí stát (ustanovení § 36 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. prosince 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce